

rende ved lige. Et beløb på 20.000 kr. pr. år til rejser m.v. er – så vidt forslagsstillerne er orienterede – skåret væk, skønt det i forvejen var alt for lidt. Denne kontakt er helt vital, hvad enten straffasonerne rejser til Grønland, eller familie og pårørende rejser til Danmark.

For det andet er den telefoniske kontakt til familie og pårørende begrænset til fem minutter – pr. måned! Det er næppe nødvendigt at argumentere nærmere for, hvorfor dette er alt for lidt.

For det tredje har det været vanskeligt at skaffe det fornødne antal udgangsadresser til grønlænderne, uagtet der gælder særlig lempelige regler for bevilling af udgang for dem. Først for nylig har der vist sig mulighed for at anvende Grønlænderhjemmet i Hellerup som udgangsadresse, men forslagsstillerne ønsker præciseret, at sådanne udgangsadresser altid skal kunne skaffes, og at ansvaret påhviler kriminalforsorgen.

For det fjerde er det et problem for grønlænderne i anstalten ved Herstedvester, at de kun kan få grønlandsk mad én gang om ugen. Så vidt forslagsstillerne er orienterede, planlægges en udvidelse til to gange om ugen. Men det er fortsat utilstrækkeligt. Det skal i den forbindelse understreges, at nok er grønlænderne ikke alene om at have en særlig kultur og tradition, og nok sidder der fanger med tilsvarende behov i de danske fængsler, men i modsætning til alle andre er de nævnte grønlandske straffasonere dømt for forseelser begået uden for den danske lovgivning, og de er alene om at være deporteret til et andet land end det, hvori lovovertrædelsen blev begået.

For det femte er der trods en socialrådgiver og to tolke fortsat mangel på grønlandsksproget personale i anstalten ved Herstedvester – og for den sags skyld også i sikringsanstalten. Forslagsstillerne mener, at der skal være så meget grønlandsk-sproget personale, at de grønlandske straffasonere

hele døgnet kan komme i kontakt med en person, der taler deres sprog. Her tænkes specielt på fagligt personale, idet forslagsstillerne af principielle grunde finder det uacceptabelt, at det personale, som skal foretage overvågningen og hindre flugt, samtidig har opgaver af social eller socialpædagogisk karakter.

For det sjette må der sikres øget fællesskab grønlænderne imellem. Dette indebærer ikke, at der skal opettes en særlig grønlandsk afdeling, men at der eksempelvis kunne oprettes særlige fælles faciliteter for grønlænderne.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget indebærer ikke nævneværdige administrative konsekvenser, idet der trods alt kun er tale om maksimalt 30 personer, hvoraf langt de fleste findes i anstalten ved Herstedvester.

Derimod indebærer forslaget en række økonomiske konsekvenser. Det er ikke muligt at anslå de økonomiske konsekvenser af en løsning i Grønland, idet den nærmere udformning af en sådan ikke er kendt. Den dyreste – og efter forslagsstillerens mening dårligste – løsning vil dog være etablering af et lukket fængsel i Grønland. En sådan »løsning« vil indebære anlægsudgifter på et to-cifret millionbeløb.

Hvad angår de kortsigtede foranstaltninger i forbindelse med straffasoning i Danmark, anslår forslagsstillerne, at udgiften til at sikre tilstrækkelige rejsemuligheder andrager ca. 400.000 kr.

Ansættelse af personale, så der til enhver tid er en grønlandsktalende person til stede, forventes at koste ca. 700.000 kr.

Oversættelse af regelsamlinger og forsorgsfor-skrifter til grønlandsk andrager kun et mindre engangsbetøb.

De øvrige forslag forventes ikke at føre til forøgede udgifter.